

Fremme i Almindelighed andrager 9600 Rbd. og er i en Række af Aar bestandig opført med dette Beløb, om hvis Anvendelse i det sidst forløbne Aar Anmærkningerne indeholde de nødvendige Oplysninger. — Under Nr. 20 og 21 er der til Veterinær- og Landbohøjskolen stillet tvende Endringsforslag, som jeg skal tillade mig at dvæle Noget ved. Ved Lov af 11te Februar 1863 blev der til den økonomiske Hoveddyrkning ved Højskolen bevilget et Beløb af indtil 800 Rbd., og det blev i samme Lov udtalt, at, forsaavidt det maatte være nødvendigt i den Anledning at opføre en Bolig ved Skolen, vilde det fornødne Forslag derom være at optage paa Finansloven. Denne Bestemmelse er af Regeringen bragt i Anvendelse paa den Maade, at man har ansat en fast Docent med 800 Rbd., og der foreligger nu her Forslag om at bygge en Bolig til denne Docent for 4300 Rbd., et Beløb, som Skolen har havt som tilfældig Indtægt derved, at den har maattet afstaae et Stykke Jord til den sjællandske Jernbane. Udvalget har ikke kunnet ansee denne Sværkøttelse af Loven for at være fuldstændig overeensstemmende med dennes Indhold, og de af Udvalget stillede Endringsforslag gaae ikke ud paa Andet end at tilveiebringe en Overeensstemmelse mellem Loven af 11te Febr. 1863 og Finanslovens Positioner, idet der foreslaaes at nedsætte Posten „Lønninger“ med 800 Rbd., men derimod til Slutningen af samme Post at føie den Bestemmelse, at der til Underviisning i den økonomiske Hoveddyrkning bevilges indtil 800 Rbd. Med Hensyn til de 4300 Rbd., som ere bragte i Forslag til den omhandlede Bygnings Opførelse, er Udvalget af den Formening, at dette i og for sig er en for kostbar Foranstaltning, og at der i den nævnte Lov — hvad der ogsaa synes af fremgaae af de derom førte Forhandlinger i Thinget — kun er Tale om at skaffe en Bolig for en Hovedkarl, men ikke for en fast Docent i Hoveddyrkning, og da det er en af de Udgifter, som vel kunne unblades for Dieblirket, anbefaler Udvalget at nægte den foreslaaede Anvendelse af denne Sum, men derimod tage den til Indtægt for Statskassen. Der er, saavidt jeg seer, ikke stillet andre Endringsforslag til dette Affnit, og jeg skal derfor slutte.

S. M. Petersen: Under Nr. 19 vil det høitærede Thing finde et Mindretalsforslag, som gaaer ud paa, at Posten III. A. 1. skal udgaae. Da jeg hører til det Mindretal, som har foranlediget, at dette Forslag er kommet frem, skylder jeg at angive Grunden dertil; dog skal jeg indskrænke mig til meget faa Udtalelser, i alt Fald indtil jeg har hørt den høitærede Minister høre sig i saa Henseende. Efter mine Begreber, og efter min Opfattelse af vor hele Forvaltning, finde vi paa vore aarlige Finanslove ikke saa Poster, som andrage temmelig betydelige Summer, til Formaal, som rettest og hensigtsmæssigst ikke burde have Plads paa Finansloven, men overlades til den private Forsorg, og det er et af disse Formaal, som berøres ved det omhandlede Mindretalsforslag. Jeg skal i den Anledning tillade mig at anføre, at allerede for fire Aar siden udtalte det daværende Finansudvalgs Fleertal sig saaledes om denne Post: „Overhovedet skal Udvalgets Fleertal henlede Ministeriets Opmærksomhed paa, at den Tid formentlig snart maa komme, da Kongerigets Finanser ophøre med at give Bidrag til de private Landvæseninstitutioner. Det synes nemlig at maatte kunne fordres af den saa kostbare Landbohøjskole, at den indretter sin Underviisning saaledes, at de nævnte Væreanstalter blive overflødige, eller i alt Fald Statsunderstøttelsen til dem kan bortfalde.“ Siden denne Udtalelse kom fra Finansudvalget, er der nu hengaaet fire Aar. I disse fire Aar har Landvæsenet gjort store Fremskridt, men, om det Samme har været Tilfældet med vore finansielle Kræfter, kan være meget tvivlsomt. Det forekommer mig derfor, at, naar man tager et billigt Hensyn til den Skatteevne, som for Dieblirket kan antages at være tilstede i de forskjellige Dele af Landet, og til de Forbringer, som efter al rimelig Udsigt ville blive stillede til Statskassen i den kommende Tid, maa man komme til den Slutning, at, har der nogensinde været Grund til at stryge saadanne Poster paa Finansloven, saa er det nu. Jeg skal imidlertid, som sagt, afvente, hvad den høitærede Minister maatte finde sig foranlediget til at udtale om denne Post, og da muligviis igjen begjære Ordet.